

Tuần Báo Vô Vi

12 tháng 4 năm 2015

Số 233

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Luật pháp thế gian có hữu ích cho người tu thiền hay không ?
2. Người tu Vô Vi cần chữ tín hay không ?
3. Sự cạnh tranh có lợi gì cho người tu thiền không ?
4. Phương xa là phương nào ?
5. Tại sao làm người lại thiếu ý chí dũng mãnh ?
6. Cõi vô cùng là cõi nào ?
7. Cuộc sống nhơn gian có gì quý báu như ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Atlantic City, 20-06-97 1 3 : 00 PM 1) Hỏi: Luật pháp thế gian có hữu ích cho người tu thiền hay không ? Đáp: Thừa luật pháp thế gian đã hình thành sau sự rắc rối và mất trật tự của quần chúng, rất hữu ích cho người tu thiền. Kệ : Sống yên đúng luật chẳng lo phiền Tu tiên bình tâm tự tiến xuyên Đời đạo phân minh không dấy động Bình tâm thực hiện dứt tâm phiền.	Atlantic City, 21-06-97 4 :15AM 2) Hỏi: Người tu Vô Vi cần chữ tín hay không ? Đáp: Thừa người tu Vô Vi rất cần chữ tín, nếu thất tín không phải Vô Vi. Lợi dụng Vô Vi để làm điều sai quấy, tức là hại chính mình, không làm sao bước đến ngưỡng cửa Vô Vi được, phần hồn sẽ bị đọa lạc ở tương lai. Kệ : Tu hành thất tín lại làm sai Nghĩa khí không còn tâm tự hại Tạo khổ cho tâm gieo ý độc Trí tâm không sáng sống tự đầy.
Atlantic City, 22-06-97 3 :20 AM 3) Hỏi: Sự cạnh tranh có lợi gì cho người tu thiền không ? Đáp: Thừa sự cạnh tranh tạo động và lo âu cho người tu, không có lợi lộc gì, nhịn nhục và xây dựng rất hữu ích cho người tu. Tham thiền nhập định, hồn vía thanh nhẹ là mục đích phát triển tâm linh. Kệ : Thành tâm tu luyện rõ hành trình Khai triển trí tâm tự cảm minh Cặm cuội thực hành tâm phát triển Dựng xây cần thiết giúp tâm mình.	Atlantic City, 23-06-97 10 :15AM 4) Hỏi: Phương xa là phương nào ? Đáp: Phương xa là nơi đi hoài không tới, nội tâm tham muốn mà không đạt. Người tu thiền thì dứt khoát sự tham muốn thì chẳng thấy đâu xa cả. Thanh tịnh thì nơi nào cũng có thể gần, chẳng còn có chẳng còn không. Kệ : Một lòng giải quyết chẳng trông mong Trí vững niềm tin không tạo động Giải quyết chính mình trong dứt khoát Bình tâm thanh tịnh chẳng cầu mong.
Atlantic City, 24-06-97 2 :45 AM 5) Hỏi: Tại sao làm người lại thiếu ý chí dũng mãnh ? Đáp: Thừa làm người thiếu ý chí dũng mãnh là vì chưa hiểu giá trị của tâm linh, không rõ vị trí của phần hồn, chưa dứt khoát bất cứ đề tài nào xảy đến. Kệ : Khổ cảnh trần gian khó tạo nền Quy nguyên không được lại la rên Ôm đời bỏ đạo tâm không cứu Tạo khổ cho mình tự bỏ quên.	Atlantic City, 25-06-97 3 :20 AM 6) Hỏi: Cõi vô cùng là cõi nào ? Đáp: Thừa điển giới là cõi vô cùng, thực hành Pháp lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, bộ đầu được rút thẳng lên từ trung tim bộ đầu hòa hợp với thanh quang của vũ trụ, xuất phát xán lạn vô cùng, lúc nào cũng cảm thấy thanh nhẹ, trí sáng tâm minh, chỉ biết sáng tác, chứ không có xin hay mượn, hòa để tiến, trí tuệ quang khai, trở về gốc gác vô cùng tận, vô sanh bất diệt, hồn vía tương hội minh mẫn. Kệ : Phân minh sáng suốt chuyện cần tiến Cảm thức Trời cao vẫn nối liền Thẳng cảnh trần đầy tâm chuyển thức Bình minh ban chiếu tự mình yên.
Atlantic City, 26-06-97 3 :07 AM 7) Hỏi: Cuộc sống nhơn gian có gì quý báu nhất ? Đáp: Thừa cuộc sống nhơn gian chỉ có tình thương là quý báu nhất. Chỉ có tình thương và đạo đức thì mới thật sự sống chung hòa bình được. Kệ : Thương nhau đùm bọc cho nhau Khó khổ không than chẳng khổ đau Xây dựng chung hành trong thức giác Bình tâm xây dựng tiến về mau.	

TU TIỀN GIẢI MINH (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Bạn đạo mình thắc mắc, mình hỏi cô. Cô thấy sao cô nói vậy. Mà chính ông Tám đã nói sai. Cô thấy như vậy mà cô nói như vậy mà ông Tám nói sai. Như vậy điển của cô sẽ bị dọa thì cũng tội cho cô. Như đặt trường hợp ông Tám, cô nói láo thì chính của cô và thực tâm của cô không có nói láo. Chẳng qua cô thấy như vậy cô nói như vậy. Thì ngoài cái cách như ông Tám giảng dạy bằng lý thuyết, bằng lời nói như thế này. Có cách nào ông Tám giúp cô cái cách khác để mà cho cô ý thức được cái vấn đề cô biết như vậy là sai như theo lời ông Tám nói.

Thầy: Bởi vì tôi đã nói và tôi đã chuyển điển cho cô hiểu rồi. Và tôi nói cái này tôi không phải có ngụ ý mà hại cô. Nhưng mà cái người nói láo, nó hiểu lấy nó. Anh làm sao hiểu nó nói thiệt hay là nói láo. Anh không có cặp mắt thứ ba làm sao anh xác nhận sự thật, anh thấy chưa? Anh không phải người trên lầu làm sao anh dòm cái cuộc đụng xe rõ rệt hơn, thấy chưa? Nhưng mà cái đó là cái thương yêu giúp đỡ, mới giáo dục thẳng để cho y tiến lên trên thay vì tiến ở dưới, anh thấy không? Chớ không có cái gì mà tội nghiệp hết. Mà nếu các bạn thấy cái đó là tội nghiệp, các bạn dung dưỡng bạn đạo và cho bạn đạo xuống càng xuống thêm. Tội nghiệp là do các bạn đề cao họ. Rồi các bạn chôn sống họ tại thế gian. Còn các bạn mở xẻ ra để tìm hiểu sự thật thì các bạn đưa họ đi lên cao, thấy rõ chưa? Thấy không? Còn các bạn, chu cha cô đó cô nói đúng. Hỏi lấy gì mà đo cho đúng, thấy chưa?

Cho nên, tôi xé, tôi cắt đứt không có được tin. Mà nếu tin như vậy là sai. Các bạn đứng rồi các bạn đề cao cho cô, cô cũng bị dọa nữa. Bởi vì cô ở trong cái giới tưởng là ta được rồi thấy chưa? Rồi bị kẹt ở đó. Còn cái đẳng này người ta phá mê phá chấp để tiến. Chớ không phải hành hạ cô đâu. Nhưng mà để cô trở về mọi sự thật để dẹp cái giả tâm đó tiến thẳng lên sự cao siêu sẵn có. Chớ đâu có hành hạ, thấy không? Giúp đỡ mà. Người từ bi không có làm điều hành hạ người khác. Nhưng mà chỉ rõ cho họ thấy để họ hiểu, thấy không? Nhưng mà giờ các bạn hỏi tại sao ông Tám không nói thẳng với cô Khiết biết? Bởi vì cô Khiết không có yêu cầu ông Tám, thấy chưa? Cô Khiết không có ở trước mắt nhờ ông

Tám dạy con cái này. Không! Bởi vì, cái việc người ta không cần thiết đến mình, mình có chun vô cũng không có trúng chỗ, bạn thấy chưa?

Rồi các bạn, tại sao nói cho các bạn nghe để làm gì; để các bạn mở đèn rọi cô Khiết để cho cô Khiết tiến hóa, các bạn thấy chưa? Sự hiểu lầm của các bạn và hiểu lầm của cô Khiết không còn nữa với cặp mắt bây giờ, bạn thấy chưa? Với cặp mắt hiện đại nó khác rồi thì cái đó cũng là một phương hướng giáo dục. Cách nhìn khác thì đối phương phải sửa, thấy không?

Cái thằng ăn trộm mà mọi người không nói, mọi người cứ để ý thằng đó là ăn trộm thì sau này nó cũng phải sửa, nó không ăn trộm nữa, thấy chưa? Không cần đánh nhưng mọi người biết thằng đó là ăn trộm, nó ngồi thây kệ nó, mình để yên nó thôi là nó hết ăn trộm. Đưa tư tưởng tốt cho họ, thấy không? Chớ không phải là cái chuyện hại mình. Giáo huấn người ta trong cái từ bi.

Còn cái nào tôi giáo dục về trong cái bài thơ hàng tuần và triết lý nói là tôi nói thẳng vô con tim của cô từ hồi nào giờ. Bạn không tin bạn vặn bằng rồi kêu cô nghe nó có hết. Cô phải tiến hóa, uống lắm, nếu không tiến hóa uống lắm, uống công. Bởi vì, cô quên rằng quá trình của cô, cái thân thể cũng như là con ma tại thế. Những người hồi trước cũng như chú Ngẫu thấy là biết. Nhưng mà ông Tư đưa cho tôi phải giúp đỡ. Tôi chỉ cầu xin cái thanh điển đưa cho cô, ban bố cho cô được tránh khỏi bệnh hoạn và khuyến khích cô tu, trong lúc cô siêng năng mỗi tối tới nhà tôi. Mỗi đêm tới thiền thì lần lần cô được khôi phục những cái bệnh trạng nan y sẵn có, thấy không? Rồi thay đổi từ một con người yếu ớt mà tiến tới con người mạnh dạn.

Các bạn đừng nói ông Tám ở ác, không có giáo dục và không có giúp đỡ cô Khiết. Cô Khiết được giúp đỡ tối đa, các bạn thấy chưa? Từ cái bệnh hoạn đi tới cái khỏe mạnh. Từ cái gia đình khủng hoảng đi tới ổn định. Từ cái nhút nhác bây giờ thành một châm cứu sư. Một chuyện giúp đó cha giúp con cũng chưa giúp được. Cái này thiêng liêng của ông thầy tôi gởi, tôi phải giúp, luôn luôn tôi phải giúp hết mình, đủ mọi phương diện, không bao giờ tôi phụ lòng ông thầy, thấy không? Thì các bạn dòm cái gương đó sau này các bạn hành cũng như tôi

hành, các bạn cũng cứu được nhiều người. Nhưng mà giai đoạn họ lên tới đó họ tưởng họ giỏi hơn tôi, hết ga rồi thích qua mặt, chưa được. Người ta tất máy mà y qua mặt cũng chưa được, thấy không? Thì phải giáo dục cho y tiến lên. Không muốn cho y ở đó và bị sa đọa. Tôi mới nhắc nhở. Tôi mới kích thích thẳng trong con tim. Ngay điển của Ngọc Hoàng cũng giáo dục muốn cho y tiến hóa, không muốn bỏ một người đã đi cái công trình mà từ đó lên tới đó uống lăm, không dễ đâu. Bây giờ, cô ngồi xét lại, cô phải khóc mấy ngày, nó mới xong câu chuyện. Dòm cái thân thể và cái trí tuệ hồi lúc đầu gặp ông Tám, mà cái thân thể và cái trí tuệ ở ngày nay, không phải tôi nói công ơn Trời biển. Không! Nhưng mà cái giáo dục của càn khôn đã giúp cô, thấy không? Mà cô không gắng tiến nữa thì uống cho cô và tội nghiệp cô. Chớ tôi không biết làm gì hơn nữa, bạn thấy không?

Ráng tu để tiến, bớt nói chuyện đi, lo tu thôi, lo hiểu mình để tiến thôi, đó là đầy đủ rồi. Rồi cái biết được chút này soi bói chuyện này, soi bói chuyện kia, soi bói chuyện nọ, bất mãn chuyện này, bất mãn chuyện kia, bất mãn chuyện nọ là mình người đời, không phải người đạo, thấy không? Rồi lần lần các bạn sẽ đo lường thấy ai cao thấp. Còn tôi luôn luôn tôi nói rằng tôi là học trò của các bạn, nhưng mà học trò ngoan, thì đã làm những cái gì ông thầy giao phó cho nó, nó đều tiến hóa được hết. Nhưng mà ông thầy làm biếng thì ông thầy phải đứng sau lưng nó, phải chưa? Cô đó cũng là thầy của tôi nữa. Mà qua quá trình giáo dục của cô đối với tôi, tôi đã tiếp thu hết và tôi được tiến bộ. Nhưng mà cô còn giữ cái chức làm thầy của cô thì cô phải đứng lại, thấy chưa?

Cho nên, chúng ta có một cái đường lối rất tự do, rất văn minh, rất cởi mở trong sự sáng suốt không động, không phải cái chuyện ác trước như người thể gian giáo dục đâu. Cho nên, khi mà bạn nghe rồi, bởi vì hồi nào tới giờ bạn nghe những cái đó bạn thấy khoái, hay hay, hay hay, bạn tin tưởng. Nhưng mà cái đó đều là không hay. Bởi vì tôi nói ở nhà bạn, bạn đi tới đây là bạn thấy biết bao nhiêu cảnh, bạn kể hết cho tôi nghe coi, cũng hay vậy. Nhưng mà cảnh nào cũng chẳng ra cảnh nào hết, phải không? Không phải mục đích của bạn. Còn mục đích của bạn khác, mục đích của bạn tu phải trở nên một vị Phật. Bạn phải xem đối tượng nó có hành

động từ bi chưa? Nó có cái hạnh tự giác chưa hay là nó còn tham mê trần tục, dễ hiểu quá, phải không? Lúc đó các bạn không bị sai lạc.

Vì mục đích của các bạn phải trở về sự thanh tao của một vị Phật. Các bạn không có phải là đi làm một nô lệ nữa nhưng các bạn phải trở về một vị thanh cao như Phật thì lúc đó các bạn dễ đo lường đâu có khó khăn. Rồi các bạn mới xét lại này kia, kia nọ, các bạn thấy tôi nói rồi, các bạn nghe có tự ái về đời. Các bạn, chu choa! Bây giờ ông Tám ép cô Khiết hết đường đi. Không phải! Mở đường cho cô Khiết đi, chớ hồi nào tới giờ tôi có tắt đường đâu. Nếu mà tôi tắt đường thì tôi nói với các bạn cái cô đó hay lắm, tin cô đi, để tiến thì cô chỉ chết thôi. Cô ở cái giới đó rồi cô sụp đổ luôn. Mà các bạn cũng đi theo ma luôn, thấy chưa? Tôi vì các bạn, vì cô và tôi đem cái sáng suốt để cho các bạn tiến với cô thay vì sụp đổ với cô đó, thấy chưa? Bây giờ bạn còn có gì thắc mắc nữa?

Bạn đạo: Tôi còn cái như trường hợp hồi này ông Tám nói nhiều quá thì trí nhớ của con kém. Cái vấn đề mà cô Khiết, cô phải ý thức được vấn đề cô như vậy, cô phải tới cầu xin ông Tám nhờ ông Tám điều dắt chẳng hạn. Nhưng mà chính vì cô không ý thức cho nên cô mới không có tới đây hoặc là không có tới gặp ông Tám để xin ông Tám điều dắt, dạy dỗ.

Thầy: Không cần cô đến tới. Cô không cần đến gặp tôi, nhưng mà cô có đến xin tôi, xin khấn tôi và lạy tôi, xin tôi từ rày về sau cô không dám nữa. Cô có lạy rồi, nhưng mà để xem cái tâm cô có đúng hay là không? Bởi vì chúng tôi cần cái công quả. Tôi cần sự đền ơn của bạn đạo về công quả chớ tôi tham công quả chớ không tham tiền tài và không tham lời nói, thấy không? Chính cô cũng ăn năn và cô thức giấc. Cô tới cô quỳ, cô lạy cô khóc rồi. Nhưng mà tôi nói cố gắng tu khổ sát một bên rồi, tôi có nhắc câu đó. Rồi lần lần cô sẽ đến cô học, chớ cô không cần phải tới đây. Tới đây mà cái tâm chống đối, tới làm gì. Cô ở nhà mà cái tâm cô kính nể và cô tìm hiểu, cô tiến hóa, không cần tới đây. Tới đây làm rộn gia chủ, ích gì đâu, phải không? Còn gì nữa?

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài gòn ngày 26/6/1977)

Vấn Đạo qua Internet

VẤN ĐẠO TẠI ĐẠI HỘI ÂU Á TƯƠNG HỘI, THAILAND

Võ Thu Sương chép

(tiếp theo phần vấn đạo đăng trong LED 111)

(58) - Vấn: Dư Đại Hội xong chúng con về VN xin xây lại mồ mà ông bà chú bác được không? Xin Thầy cho biết?

Đáp: Cái đó là tốt. Người tu phải có hiếu. Cái tâm hiếu khơi dậy tâm thức tu học. Khi chúng ta nhiều năm không về thăm mồ mà ông bà cha mẹ bây giờ chúng ta tu Vô Vi chúng ta biết hồn bất diệt ta về thăm mồ mà cha mẹ thì việc đó cũng cảm động lòng chúng ta và xây dựng luồng điển lên nhẹ hơn. Điển từ bi chúng ta sẽ được thăng hoa nhẹ nhàng hơn và dứt khoát an tâm lo tu, khi thăm được rồi an tâm lo tu.

(59) - Vấn: Thưa Thầy, con về VN kỳ này rất vui mừng vì được thăm quê cha đất tổ và lễ mộ tổ tiên ông bà là một điều con cảm thấy thực tế. Mình đã nhìn về nguồn cội tuy rằng nguồn cội thế gian, nhưng bạn con lại bảo tu Vô Vi mà cúng lễ gì. Xin Đức Thầy mình xét cho.

Đáp: Tiên học lễ hậu học văn. Cúng là lễ. Nhưng mà chúng ta lễ bằng cách nào đừng tạo mê tín quá, đừng nói tôi cúng rồi ông bà phù hộ. Không! Tôi cúng để thức tâm, tôi thấy cái chữ HIẾU là quan trọng, tôi hiếu có trước có sau, có gốc gác. Chớ con người không phải như con thú, trí óc thô thiển không hiểu được gốc gác. Con người khác hơn con thú ở chỗ đó. Phải biết cái hiếu, phải biết cha mẹ mình. Biết mẹ mình là biết quê hương mình. Tình yêu nó sẽ sống động hơn, âu yếm hơn và thực hành tốt hơn, tu tiến dễ dàng hơn.

(60) - Vấn: Kính thưa Thầy, khi ngồi thiền trong mê có tỉnh, bàn tay bắt ấn tam muội tự nhiên có một luồng điển, một luồng ánh sáng từ trung tâm chân mày xẹt ra, cùng trong lúc đó giữa hai ngón tay cái cũng có một luồng ánh sáng xẹt lên trời chạm với luồng ánh sáng từ trung tâm chơn mày phát ra một tiếng nổ như pháo nổ, đồng thời hai ngón tay cái cũng bật ra. Con xin Đức Thầy chỉ dạy giùm cho con. Kính đợi ơn Thầy.

Đáp: Cái đó là cái luồng điển chúng ta hội tụ từ cơ tạng tới khối óc thăng hoa đi lên nhưng mà vẫn còn yếu cho nên bị dội trở lại thì chúng ta thấy rằng tôi hành tới ngày hôm nay được tiến tới một bước và tôi cố gắng hành nữa sẽ hoà tan với luồng điển bên trên và tôi sẽ đi được dễ dàng, không có gì khó khăn. Nên mừng đi, và thực hành tới, đúng pháp và tiếp tục như vậy nó sẽ hội tụ rõ rệt và phần hồn sẽ được ra đi một cách yên ổn không sao.

(61) - Vấn: Kính thưa Đức Thầy, có những lúc con nằm chiêm bao, con biết con đang chiêm bao và con niệm Phật thì cảnh trong chiêm bao biến mất. Có những lúc con chỉ dẫn những người trong chiêm bao niệm Phật thì họ niệm theo. Có những lúc con chỉ họ niệm Phật thì họ nói biết rồi Nam Mô A Di Đà Phật chớ gì, nói hoài. Xin Đức Thầy giải thích giùm cho con.

Đáp: Niệm Phật của Vô Vi rất rõ ràng. Nguyên lý Nam Mô A Di Đà Phật vạn sự trở về không là thanh lọc. Chiêm bao là luồng điển trong cơ tạng không đồng nhất mới biến thể nó thành chiêm bao. Nó đọng cái nó biến cảnh này, đọng cái nó biến cảnh kia, đọng cái nó biến cảnh nọ, mình tưởng là thật. Không phải vậy. Thật là trực giác phát triển, nhắm mắt thấy rõ ràng như vậy, ánh sáng thực chất của bên trong đi ra. Lấy cái gì tạo thành cơ tạng các bạn? Nguyên lý của Trời Đất là một luồng điển ánh sáng, thanh quang từ từ ban chiếu xuống thế gian hội tụ thành cơ thể tròn trịa, đó là điển thôi. Mà chúng ta làm sao lại có ánh sáng? Chúng ta mượn cái điển bên ngoài, làm Pháp Luân Thường Chuyển giải lần cái trược khí qua tiểu tiện đại tiện và lỗ chân lông nhiên hậu mới hội nhập với cái luồng điển của ngũ tạng hợp lại thành ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang...ánh sáng ra ngoài là góc gác của ngũ tạng. Mà chúng ta chịu Soi Hồn thì tinh khí chúng ta trụ. Cho nên những người không có chồng, không có vợ mà biết tu thì khí tinh trụ, tinh ba càng ngày càng sáng suốt. Chớ ta nhờ luồng điển

đó hình thành thành thể xác. Bây giờ luồng điện đó hướng thượng đi lên thì chúng ta hình thành cái gì? Phần hồn, rất rõ ràng, đi đứng nhẹ nhàng hơn thể gian và có thể bàn bạc với cõi trên rất tiện sau khi chúng ta hành đạo.

(62) - Vấn: *Tại sao con đối xử tốt người đó, làm đủ mọi chuyện cho người thậm chí luôn cả người làm của con cũng không nể nang con dù có đối xử lễ độ?*

Đáp: Nhiều khi mình tưởng lầm là mình đối xử người ta tốt vì trình độ của người ta mình chưa thấu hiểu. Mỗi người có một trình độ, người ở người làm nó có trình độ của người làm. Mình chỉ mở nó một chút xíu thôi trong thương yêu và xây dựng, bình đẳng đối đãi thì lần lần nó mới thức tâm nó mới tu. Còn nếu mình cứ lấy cái sự hiểu biết mình đập trên đầu, nó nghĩ lại bà này dữ quá, ông này dữ quá, không tốt. Là chính mình đã tạo cái chuyện không hay cho họ vì họ chưa có trình độ, bắt họ nhảy vô đó làm sao họ làm được, họ chịu không nổi thì họ phải bộc phát những lời lẽ bất mãn đối với mình. Nếu chúng ta biết thương họ, nhìn nhận sự phát triển của họ, từ ngày họ đến ở với chúng ta họ chưa biết nói một câu lễ độ mà ngày nay mình lễ độ bình đẳng đối xử họ, họ tự động phải nói câu lễ độ và bình đẳng. Mình nói câu chủ tứ thì tự nhiên đối phương nó sẽ sáng, nó giận. Cho nên VN trong một lúc nhiều người thích cộng sản là vậy. Là tư bản nhà giàu khinh thị người làm, coi thường người làm. Người làm nó thấy rõ tôi không làm, tôi không có làm bánh bà lấy gì có ăn mà bà ngồi chễm chệ chửi tôi, tức, thì nó kết hợp với nhau rồi nó thành cộng sản chống phong kiến. Cũng do con người tự tạo thôi mà chúng ta biết được Trời Phật thì chúng ta không có làm điều đó. Phật là người khổ mà chúng ta ở cái tâm trạng người khổ thì làm sao chúng ta làm khó người khổ được. Phải thương yêu người khổ, xây dựng họ tiến tới tốt hơn. Họ là người của chính ta mà nếu họ không phục vụ chúng ta không có cái áo sạch bận, chúng ta không có cái nhà tốt ở. Họ lau, họ chùi họ làm cho sạch sẽ, cái công ơn họ nhiều hơn. Đồng tiền nhỏ mọn của chúng ta nghĩa lý gì. Chúng ta phải có tinh thần phục vụ họ, đối xử đối đãi bình đẳng thì người ở thành là người nhà trung tín, không bao giờ họ rời khỏi. Tôi đi khắp thế giới tôi thấy có gia đình của Ông Giao ở Manila rất tốt, đối xử với mọi người ở không bao giờ người ở xin nghỉ việc, làm chauffeur làm tới già tới chết, người ở làm tới già tới chết ông đi đưa đám thôi, mà

rất thương yêu người làm, giúp đỡ cả gia đình của người làm. Vì Ông Trời cho chúng ta phước, chúng ta có tiền ngay trong gia đình chúng ta có người ở phục vụ, chúng ta phải thương người đó thì người đó không bao giờ loạn và rất trung tín. Cho nên khi ông bệnh nặng cái là tụi nó đứng xung quanh cầu nguyện Chúa giúp cho Ngài thoát nạn. Vì nó không phải là bác sĩ, nó không biết trị, nhưng mà nó có tâm thương chủ nó thì cảm động tình Trời thì luồng điện sẽ giúp đỡ. Cho nên mọi năm tôi cũng mang ơn ông nhiều vì trước kia tôi ở trong tại cải tạo ông giúp đỡ người VN rất nhiều vì trước kia ông cũng chạy cộng sản. Cộng sản Tàu khổ hơn cộng sản VN nhiều, cho nên ông thương người tỵ nạn, xin gì cho nấy, đặc biệt mướn người lo phụ cho người tỵ nạn. Khi tôi cần cái gì là họ cho cái đó, cho nên tôi mang ơn ông, tôi phải giúp ông trừ khi tôi chết là tôi không đến thôi. Tôi còn sống là tôi phải đến thăm ông, lời nói tôi trước sau như một, thành ra sau cái Đại Hội này tôi phải đi thăm ông. Năm nay ông tới 96 tuổi, tôi đến mục đích để cầu nguyện Quan Âm hộ độ cho Ngài tăng thêm tuổi thọ. Già như ngày hôm nay chín mươi mấy tuổi nhưng mà luôn luôn sponsor cho nhà thương 20 cái giường, ai ngủ được giường đó là Ngài trả tiền hết. Cái tâm thức cao siêu tốt như vậy mà nhất định theo Phật chứ không có theo ai hết. Phật không có làm điều ác, tôi không làm điều ác, thương người là tôi làm. Có bao nhiêu mà hạnh đức của Ngài cao siêu và ngày hôm nay đi không được nhưng mà cũng vẫn có người phục vụ đầy đủ, vẫn khoẻ mạnh. Cho nên tôi khuyên những người ở đời nên phải biết thương người làm là mình làm phước ngay trong gia đình mình. Trời cho người làm đến phục vụ mình, nếu không có người làm nhà cửa mình mất trật tự hết. Họ lau họ chùi họ giặt từ cái áo cái quần cho mình, tại sao mình không biết thương họ? Mình phản lại tình Trời là mình không biết thương người nghèo. Thương người nghèo là thuận tình Trời, Phật nằm nơi đó, Thượng Đế nằm nơi đó mà chúng ta không chịu vụ người nghèo thì làm sao chúng ta đi về nguồn cội chỗ nào? Khi mà các bạn cứu được một người bệnh trong nhà thương hết bệnh rồi tâm thức các bạn bảo đảm nhẹ nhàng và mặt mày phấn khởi chứ không phải đồng tiền bỏ trong túi mà phấn khởi đâu. Sự thật là giúp được người bệnh hết bệnh là chúng ta khoẻ khoắn. Cho nên cái khí giới tình thương và đạo đức là quan trọng.

(63) - Vấn: *Chú Sáu Lung nói bây giờ chúng con được thấy Thầy trong tầm mắt và được đối diện với Thầy, sau này ở cõi khác, tùy theo tầng số điển quang thấy Thầy từ xa có khi như con ngồi dưới đất chỉ thấy bóng Thầy trên mây xanh, có đúng như vậy không, thưa Thầy?*

Đáp: Cái đó là người tu người ta được thanh nhẹ người ta phân tách cái trước và cái thanh. Trước thì đưng trước mà thanh hòa thanh. Thanh rồi mới thấy thanh được. Cái ý của Sáu Lung nói khuyên người tu tới nhẹ mới thấy được cái chuyện nhẹ ở Bên Trên. Còn ngồi đó tưởng tượng không bao giờ có.

Hướng Tâm

Kính Thông Báo: Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bố bạn đạo Cao Việt Thiện là ông Cao Văn Kiêm sinh năm 1923 đã qua đời ngày 13 tháng 3 năm 2015 (*nhằm ngày 23 tháng giêng năm Ất Mùi*) tại phường Trường Thọ, Thủ Đức, thành phố HCM hưởng thọ 93 tuổi được siêu thăng tịnh độ.

Thành tâm cảm ơn quý bạn đạo.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 1 tháng 1 năm 1978

Dục vọng bất thành dục vọng sân
Lây quây lẫn quẩn trí cù lần
Trách than than trách chưa minh dục
Tự tạo tham sân khó góp phần.

Góp phần kiến tạo nhơn quần
Vào sanh ra tử mỗi phần khác nhau
Nghe mà chẳng hiểu trước sau
Hỏi mà chẳng hiểu nhiệm màu nơi đâu
Mỗi điều tiến giải thâm sâu
Nằm trong chơn lý đương đầu giải tâm
Phần thanh phần trước chuyển tâm
Cực thanh cực trước diệu thâm muôn bề
Thực hành chẳng có chán chê
Quy về thực trạng muôn bề hư không
Lòng người phân giải chưa thông
Nằm trong chơn lý lòng vòng bất minh
Tưởng lầm mình đạt chữ tình
Đâu dè mình đã tự khinh lấy mình
Chơn hồn thanh tịnh kết tinh
Hào quang không động anh minh đời đời
Phật Tiên thuyết lý phân lời
Hồn ta vô tận nơi nơi dung hòa
Quang minh chính đại thật tà
Dù người tiến hóa tâm tà khai minh
Hiểu mình hiểu đạo chơn tình
Hư không toàn diện biết mình là ai.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

NHÂN GIAN DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*

Hồi Ba

BÀN TRIẾT HỌC NHÂN SINH, LUẬN CÔNG NĂNG TẠP CHÍ

HỎI CƯ SĨ TẠI GIA, MỞ NGUỒN CỘI ĐẤT TRỜI

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 26 tháng 8 năm Tân Dậu (1981)

Thơ

*Du Ký thiên thiên khai thế mê
Ý nghĩa siêu phàm vạn đạo cử
Tam Tào chấn động giai chủ mục
Nhất bản khô hoành sừng mặt kì.*

Dịch

Đời mê Du Ký giải bao thiên
Muôn đạo thâm sâu thử luận bàn
Chấn động Tam Tào đều chú ý
Giữa thời mặt phát sách xây nền.

Tế Phật: Đêm nay trước tác hồi thứ ba của sách Nhân Gian Du Ký, ý nghĩa bộ sách trời cuối cùng này quả là lớn lao, mong chư đệ tử giữ vững tinh thần để sớm hoàn thành tác phẩm.

Thái Sinh: Thừa ân sư, việc trước tác sách Nhân Gian Du Ký này, ý nghĩa tuy thâm sâu, song liệu có tránh khỏi bị đời cho là đề cao sự mê tín không?

Tế Phật: Mê hay không mê do con, tin hay không tin do thầy; tu hay chẳng tu do con, ngộ hay chẳng ngộ do thầy. Chân lý đại đạo mở ra trùm hết bốn hướng đông tây nam bắc và hai phương trên dưới đất trời, thấu lại thì ẩn tàng nơi sâu kín. *(Phóng chi tắc di lục hợp, quyền*

chi tắc thối tàng ư mật). Người đời hiện nay vì quan điểm khác nhau nên lý đạo khó phổ cập, con cũng thấy chính phủ luôn luôn tôn trọng đạo lý, nên một mực muốn khai triển đại đạo, để mong tạo được môi trường sống thuận lợi cho đại chúng, vậy mà vẫn còn bị một số người không nhận thức được sự ơn ích đó, đã ngang nhiên đứng ra phản đối, không chịu tuân hành điều nhân nghĩa đến nỗi phải đọa địa ngục mà ta không có cách gì ngăn cản nổi. Thế mới biết thiện và ác, thần và quỷ là hai điều thuận nghịch của xã hội mãi mãi còn chống đối nhau để cùng tồn tại. Ý nghĩa trọng đại của sách này là nằm ở chỗ chẳng kẻ kẻ tu đạo, kẻ trần tục đều có thể truy tầm phỏng vấn, từ “hạ thừa” qua “trung thừa” cho chí “thượng thừa” đều độ khắp cả. Kẻ “hạ thừa” được cải tà quy chính “buông dao đồ tể lập tức thành Phật” giải nghiệp về sống nơi đất sạch. Kẻ “trung thừa” giữ gìn mỗi nhân luân đạo đức, chứng quả thành đạo. Kẻ “đại thừa” tu Vô Vi Đại Pháp, học lẽ đạo siêu việt, đạt cảnh giới vô sinh vô diệt, tự tại tự như, do đó phổ biến tam thừa để mưu lợi ích cho chúng sinh, há lại bị lọt vào lòng giam mê tín hay sao?

Thái Sinh: Thừa soạn sách này có uống phí văn chương chữ nghĩa không?

Tế Phật: Sách này lời lẽ phải thận trọng để cứu chữa xã hội đang lâm vào tình trạng bệnh hoạn và băng hoại, phải hoàn toàn dựa vào chân lý thực tiễn để hướng dẫn các căn cơ phát triển đại đạo vô hình.

Thái Sinh: Thưa, làm cách nào để có thể noi theo được ý kiến của ân sư mà hóa độ nhân tâm, phải có thái độ như thế nào để người đời dễ dàng chấp nhận?

Tế Phật: Trò ngoan hỏi rất đúng, muốn hóa độ nhân tâm thì phải để nhân tâm tự hóa mới dễ nhất, phải áp dụng lý đạo một cách uyển chuyển mới dễ dàng khiến mọi người chấp nhận. Ví dụ như vợ chồng không hòa thuận, thì một trong hai người hoặc chồng hoặc vợ phải dùng lời lẽ ôn tồn để khuyên nhủ, để đôi bên đều thỏa thuận tuân theo một số nguyên tắc chung nào đó, rồi dần dần hồi tâm chuyển ý, hai lòng cùng hòa thuận, sau cùng đi tới đời sống chung vui.

Còn nếu như vợ chồng mà luôn luôn gây gổ cách nóng nảy làm thương tổn tới sự tự ái của nhau như nước với lửa, chẳng thể dung hòa thì vợ chồng dễ lìa bỏ nhau. Do đó, việc hoằng dương đại đạo cũng giống hệt như vậy, phương thức áp dụng nếu như cứ chấp nê một cách cứng nhắc, thì chắc chắn sẽ phản bội tôn chỉ của đạo lớn, khiến các hành giả truyền pháp truyền đạo càng thêm khốn quẫn mà thôi.

Thái Sinh: Theo như lời ân sư chỉ dạy nội dung sách này sẽ vô cùng phi thường, sự hi sinh gian khổ để thực hiện của toàn thể bạn đạo chắc chắn sẽ không uổng phí.

(còn tiếp)

